

Luottolinkki

LUOTTOMIEHET - KREDITMÄNNEN RY:N JÄSENLEHTI

3.94

SISÄLLYSLUETTELO

Pääkirjoitus	3
Kuka hyötyy perinnän keskittämisestä	4
Puheenjohtajan palsta	7
Kevätkokous ja retki Hankoon	8
Jäsenhakemuslomake EU:n vaikutukset luottoalaan	11
12	
Saatavien perintää koskeva laki tulossa Suomeenkin	14
Kuluttaja-asiamiehen ja kansaned. Nikulan ym. kor-	
kolain muutosehdotukset	18
Yhdistyksen lausunto edelliseen	21
Luottopäällikötkin konnina	22
Uutisia	23
Luottopäivä-risteily Tallinnaan	24
Ilmoituslomake edelliseen	25
Kokouskutsu	26

Luottolinkki

Luottomiehet - Kreditmännens ry:n jäsenlehti Ilmestyy neljä kertaa vuodessa

PÄÄTOIMITTAJA

Mikko Kallankari Puh. 90-613 711
Fax. 90-514 763

TOIMITUSNEUVOSTO

Raimo Järvisalo Puh. 90-613 711
Jukka Marttila Puh. 90-162 91
Siru Syrjälä, toimitussihteeri
Puh. 90-503 4445
Jorma Tähtinen Puh. 90-669 848
Fax. 90-666 301

ULKOASU

Jorma Tähtinen

TOIMITUKSEN OSOITE

Luottomiehet ry
PL 891, 00101 Helsinki

TILAAJAPALVELU

Luottomiehet ry
c/o Itä-Helsingin Toimistopalvelu Oy
Linnanherrantie 27 D, 00950 Helsinki
Puh. 90-323 320 Fax 90-323 546

PANKKIYHTEYDET

Luottomiehet ry
SYP Hki-Rautatienkatu 20, 00891 Helsinki

PAINOPAikka

Painoekspert Oy

Kirjoittajien lehdessä esittämät mielipiteet ovat heidän omiaan eivätkä siten välttämättä edusta yhdistyksen kantaa.

Pääkirjoitus

Muutoksia kirjanpitolaissa

Viime vuoden alussa tuli voimaan uusi kirjanpitolain uudistus, jolla pyritään yhdenmukaistamaan suomalaista ja eurooppalaista tilinpäätöskäytäntöä matkalla kohti EU:n direktiivejä.

Uudistuksessa on puututtu mm. varaston arvon kirjaamiseen, johon voidaan nyt lisätä varaston arvon lisäksi myös siellä olevan tavaran käsittelyyn sitoutuneita kiinteitä kuluja. Tästä on tietenkin seurauksena varaston arvon kohoaminen verrattuna aikaisempiin kirjanpidossa ilmoitettuihin arvoihin.

Tärkeä muutos on suunnitelman mukaisten poistojen muuttaminen pakollisiksi. Tätä käytäntöä ovat jo aikaisemmin käyttäneet monet suuret suomalaiset yhtiöt, joten niiden kohdalla muutos ei aiheuta muutoksia. Asia, joka voi vaikuttaa olennaisesti suurten konsernien tulokseen on se, että niiden on nyt tuloksessa otettava huomioon myös niin sanotut osakkuusyhtiöt, joita ovat yhtiöt, joissa konserni on osakkaana 20-50% osuudella. Aikaisemmin konsernitalinpäätöksessä yhdistettiin vain tytäryhtiöt, joissa omistus oli vähintään puolet.

Suunnitelman mukaisten poistojen muuttumisen tuleekin enemmän rasittamaan pieniä ja keski-suuria yrityksiä, jotka ovat tähän mennessä kirjanneet poistonsa tuloksen mukaan. Nyt ne joutuvat kirjaamaan poistot ennalta laaditun suunnitelman mukaan, vaikka toiminta olisikin ollut tappiollista.

Yhtiöt, joilla on isoja projekteja, voivat nyt kirjata myös keskeneräisten töiden valmiusasteen mukaisia tuottoja liikevaihtoon. Aikaisemmin tämä ei ollut mahdollista, vaan valmiit työt kirjattiin liikevaihtoon yhdellä kertaa vasta sitten, kun työ oli luovutettu asiakkaalle.

Uudessa kirjanpitolaissa veloitetaan yritykset kirjaamaan kuluiksi myös näköpiirissä olevat ennalta arvaamattomat menot ja menetykset.

Valuuttakurssitappiot saa kirjata tuloslaskelmaan vasta sitten, kun ne toteutuvat lopullisesti.

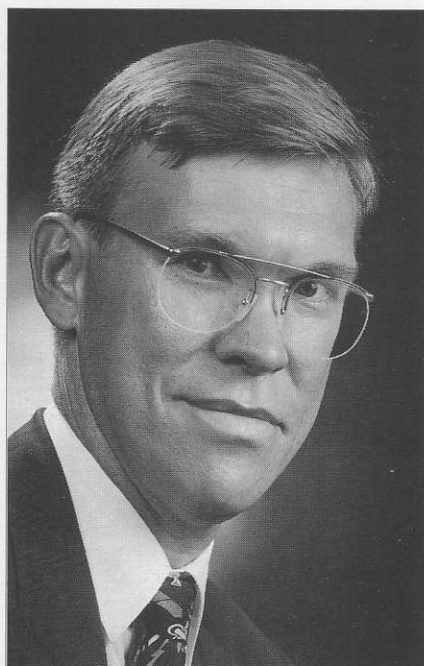
Onkin mielenkiintoista nähdä kuinka tilinpäätökset tulevat eroamaan aikaisemmista tilikausista. Uusien tilinpäätösten vertailu vanhojen kanssa tulee tuottamaan vaikeuksia. Tulemme pienten yritysten kohdalla varmasti näkemään todella huonoja tilinpäätöksiä. Saavatko uudistukset aikaan yllätyskonkursseja? Kuinka suomalaisten yritysten tuloskunto kestää uudistuksen. Onneksi Suomen taloudessa on jo nousua näkyvissä.

Lämmintä syksyä.
Mikko Kallankari

Kuka hyötyy perinnän keskittä- misestä?

Luottolinkissä 2/94 Suomen Perimistoimistojen Liitto r.y:n puheenjohtaja artikkelissaan "Ammattiperintä keskittynyt Suomen Perimistoimistojen Liiton jäsenyrityksille" totesi yhdistyksen jäsenten markkinaosuuden olevan 80-90% palveluna hoidetusta perinnästä.

**Mauno Lehtonen
OTK, LPT
Lakimiesten
Perintätoimisto**

Suomen Perimistoimistojen Liitto r.y:n toimintaa valvoo kolme perintätoimistoa. Contant Oy, Intrum-Justitia Oy sekä Tietoperintä Oy. Nämä tytäryrityksineen muodostavat pääosan liiton jäsenistä. Kyseiset yritykset pyrkivät valvomaan ja edustamaan perintäalaa sekä ohjaamaan sen tulevaa kehitystä. Kilpailuviraston kartellitutkimukset tuskin tulevatkaan kenellekään alaa tuntevalle täytenä yllätyksenä. Olipa kilpailuviraston ratkaisu asiassa mikä tahansa, jää jäljelle kysymys, hyötyykö Suomen Perimistoimistojen Liitto r.y:n toiminnasta enemmän tämän jäsenet kuin jäsenyritysten asiakkaat.

Liitto ilmoittaa ottavansa avosylin vastaan uudet jäsenet. Kilpailussa menestyssekkäät perintätoimistot lienevät kuitenkin vain näennäisesti tervetulleita liiton jäseniksi. Kuka haluaisikaan vapaaehtoisesti luopua omasta markkinaosuudestaan? Onkin olemassa vaara, että Suomen Perimistoimistojen Liitto r.y:n avulla sen suurimmat jäsenyritykset pyrkivät pönkittämään omia kilpailuasemiaan.

Jonkin liiketoiminnan keskittyessä muutaman yrityksen hoitoon, ei kyseisen liiketoiminnan valvojiksi tai kehittäjiksi voida millään perusteella hyväksyä samoja yrityksiä, vaikka ne olisivatkin muodostaneet keskenään aatteellisen yhdistyksen. Perintätoimistojen toiminnan valvojiksi olisi-kin löydettävä perintätoimistoista riippumaton, alaa hyvin tunteva ja toimistojen luotettavuutta arvioimaan pystyvä järjestö. Tällainen on Luottomiehet r.y. Tämä voisi jäsenistönsä – ei kuitenkaan perintätoimistoja edustavan – keskuudesta valita toimikunnan, joka tehokkaasti ja puolueettomasti valvoisi perintätoimistojen eettistä toimintaa, luotettavuutta ja taloudellista asemaa. Tässä valvontatyössä saatujen tietojen tulisi kuulua salassapitovelvollisuuden piiriin, jota voitaisiin estää luottamuksellisten tietojen joutuminen kilpailijoiden käsiin.

Luottomiehet r.y:n kriteerit täyttävä perintätoimisto tulisi auktorisoida. Auktorisoinnilla olisi tällöin tarvittava

uskottavuus. Yritykset, joita Luottomiehet r.y:n jäsenet edustavat tuskin saavat etua siitä, että käytännössä kolme suurinta perintätoimistoa valvoo itse itseään muodostamansa liiton välityksellä.

Ajatellaanpa esim. perintäpalvelujen hinnoittelua. Hinnoittelu on pääsääntöisesti perustunut toimenpideveloitukseen. Toiminnan tuloksellisuudelle ei ole pantu painoa. Perintätoimistojen asiakkaat, jotka haluavat terävöittää saataviensa perintää hakevat "ei palkkiota ellei tulosta" -periaatteesta yritykselleen parempaa kustannus-/hyötysuhdetta.

"Ei palkkiota ellei tulosta" -toimintatapa edellyttää perintätoimistolta paljon. Jokaisen perintätoimen tulee edistää saatavan perimistä mahdollisimman tehokkaasti. Ei ole mitään mieltä tehdä turhia toimenpiteitä. Menettely onkin omiaan edistämään perintätoimiston kapasiteetin kohdistamista oikein, mahdollisimman hyvän perintätuloksen

saavuttamiseksi. "Ei palkkiota ellei tulosta" -periaate antaa perintätoimistolle mahdollisuuden toimia nykyisen lainsäädännön ja Hyvä Perintätapa kuluttajaperinnässä -ohjeiston puitteissa entistä tuottavammin.

Suomen Perimistöimistöjen Liitto r.y:n puheenjohtaja edellä mainitussa artikkelissaan antaa ymmärtää, että on parempi pitää kiinni vanhoista jo saavutetuista eduista. Hänen mukaansa "ei palkkiota ellei tulosta" -periaatteella ei voida toimia kannattavasti. Kuitenkaan sillä, sadaanko asiakkaalta veloittaa toimenpidepalkkio vai perintäprovisio, ei ole merkitystä lopputuloksen kannalta.

Oletetaanpa, että potentiaaliselta asiakkaalta saatujen tietojen valossa voidaan perintätoimien arvioida tuottavan tälle vähintään 100.000 mk vuodessa. Oletetaan edelleen toimenpideveloituksen tekävän 5.000 mk vuodessa. Yksinkertaisella laskutoimiuksella käy ilmi toimenpide-

veloituksen olevan 5 % peritystä määrästä. Perintätarjoos tällä provisiolla tuottaa perintätoimistolle saman tai enemmän kuin toimenpideveloitus.

Provisioveloitus on omiaan edistämään sitä että kaikki mahdollinen tehdään saatavan perimiseksi. Parhaimmillaan tämä toimintatapa onkin silloin, kun sekä asiakas että perintätoimisto hyötyvät "ei palkkiota ellei tulosta" -ehdosta. Palvelumaksuperiaate tuntuu kuitenkin olevan pankki-vaikutteisilla toimistoilla lähellä sydäntä.

Vain vapaa kilpailu voi edistää perintäalan kehittymistä. Se, että toimintaa tullaan säätelemään lailla, on erinomainen asia. Alalla tulee olla valvontaa, mutta tämä tulee tehdä oikein. Lainatakseni tuttua sanontaa, pukkia ei saa asettaa kaalimaan vartuijaksi.

Olisiko syytä pyrkiä laajentamaan Luottomiehet r.y:n toiminta yhä kattavammaksi?

Luottomiehet ry:n ja Markkinointi-instituutin kehittämä
luottoalan koulutusohjelma

LUOTTOTUTKINTO

Kenelle tarkoitettu

Tutkinto on tarkoitettu luotonvalvontaa ja perintää hoitaville ja tällaisiin tehtäviin aikoville sekä myös niille, jotka tarvitsevat työssään luottoalan tietoja.

Koulutusohjelman sisältö ja rakenne

Koulutusohjelman suorittaminen kestää yhden vuoden. Tutkinto koostuu kahdesta ohjatus- ja etäisopiskelujaksosta ja 7 seminaaripäivästä, jotka sisältävät luentoja, harjoituksia ja tentit.

Hakeutuminen

Hakuaika päättyy 15.10.1994.
Opiskelu alkaa marraskuussa.

JOHDANTOPÄIVÄ

1. koulutusjakso ohjattua etäisopiskelua 6 kk
 - kirjanpito (vapaaehtoinen)
 - yrityksen luottotoiminta
 - yrityksen luottokelpoisuus
 - maksutavat
 - rahoitusmuodot
 - luottokaupan oikeudellinen sääntely

SEMINAARIPÄIVÄT 3 pv

2. koulutusjakso ohjattua etäisopiskelua 6 kk
 - vakuudet
 - yrityksen korkopolitiikka
 - perintämenetelmät
 - ulosotto ja konkurssi
 - vuorovaikutus ja viestintä

SEMINAARIPÄIVÄT 3 pv

Opiskelu toteutetaan monimuotokoulutuksena yhteistyössä Luottomiehet ry:n kanssa. Luottomiehet ry myöntää tutkinnon suorittaneille oikeuden käyttää LTS-lyhennettä nimensä yhteydessä.

Tilaa esite (90) 410 277

tai faksilla (90) 414 794, myös iltaisin ja viikonloppuisin. Lisätietoja numerosta (90) 473 61/ Mervi Ahoketo tai Tuula Mikola-Lahnalampi.

Voit käyttää myös palvelunumeroa 9600-2828 (1,90 mk/min + ppm).

**MARKKINOINTI-
INSTITUUTTI**

Velkajärjestely puhuttaa yhä

Yksityisen kuluttajan velkajärjestelylaki on asia, joka ei lakkaa olemasta ajankohdainen. Sen lisäksi, että miltei me kaikki joudumme työmme puolesta sen kanssa tekemisiin, on sen tiimoilta jatkuvasti menossa kehitys- ja muutoshankkeita. Se innostaa myös kirjoittamaan kirjoja ja oppaita ja on allekirjoittanutkin sitä jo jonkin verran kommentoinut eri yhteyksissä.

Nyt syyskaudella laki on taas entistä ajankohtaisempi, koska sen epäkohtiin ja heikkouksiin on puututtu niin voimakkaasti sekä oikeuslaitoksen että velkojien taholta, että oikeusministeriössä toimii työryhmä, joka tekee ehdotuksensa muutoksista lakiin 15. syyskuuta mennessä.

Työryhmä tulee esittämään muutoksia mm. seuraaviin asioihin: henkilötakaajan asema velkajärjestelyssä, maksuohjelmaan liittyen liian pienten maksusuoritusten karsiminen, velkajärjestelyyn pääsemisen edellytykset esim. mikä tulkitaan kevytmieliseksi velkaantumiseksi, sekä vapaaehtoisten sovintoratkaisujen tekeminen tuomioistuinlaitoksen ulkopuolella.

Edellämainitut työryhmän ohjelmaansa ottamat asiat ovat varmasti juuri niitä, jotka myös velkojatahon mielestä kaipaavat täsmennyksiä.

Mielestäni yksi vaikeimmista ongelmista yhteiskunnallisella tasolla on se, miten määritellä kevytmielinen velkaantuminen. Se mikä on kevytmielistä ja mikä on kohtuullinen elintaso, on hyvin pitkälle arvosidonnainen asia, johon vaikuttaa suuresti myös yhteiskunnan kulloinenkin taloudellinen tilanne. Noususuhdanteen aikana ei välttämättä katsota kevytmieliseksi

si sitä mikä taas tulkitaan kevytmieliseksi laman aikana. Tästä seuraa eittämättä se, että mikäli lain tulkinta tässä suhteessa tulee liian kaavamaiseksi, vaikuttavat tänä päivänä oikeudenmukaisilta tuntuvat ratkaisut varmastikin jopa naurettavilta vaikkapa kahdenkymmenen vuoden kuluttua. Olemmehan tottuneet siihen, että kun laki kerran säädetään, se on ja pysyy.

Lisäksi oikeudenmukaiset tulkinnot kevytmielisyydestä näyttävät hyvinkin erilaisilta velkajärjestelyn kahden pääosapuolen eli velkojan ja velallisen näkökulmasta. Näitä näkökulmia ei varmasti koskaan pystytä sovittamaan yhteen siten, ettei se aiheuttaisi tyytymättömyyttä jommassa kummassa osapuolella. Eikä se itse asiassa ole tarpeellistakaan.

Vaikka ei olekaan tarpeen olla samaa mieltä, on kuitenkin erittäin tärkeää tietää myös velallistahon edustajien näkemykset ja mielipiteet pääpiirteittäin, sekä kuulla, miten he kokevat velkajärjestelyruljanssin ja miltä velallisen tilanne ja asenteet heidän kokemuksensa perusteella näyttävät.

Luottomiehet saavatkin syyskuun jäsenkokouksen yhteydessä mahdollisuuden keskustella velkajärjestelyasioista velkaneuvojien edustajan kanssa. Keskustelunaihetta varmasti tulee riittämään. Toivottavasti kuitenkin enemmän tiedon kuin tunteen tasolla.

Anna-Maija Urpelainen
Puheenjohtaja

LUOTTOMIEHET - KREDITMÄNNEN RY:N VARSINAINEN KEVÄTKOKOUS JA KEVÄTRETKI HANGOSSA 19.05.1994

Päivämme alkoi varsinaisesti aurinkoisessa Kaivopuistossa, missä kohotimme maljat keväälle. Puheenjohtaja Anna-Maija Urpelainen toivotti luottomiehet ja -naiset tervetulleiksi yhdistyksen perinteiselle kevätkokous- ja kevätretkimatkalle Hankoon.

TUTUSTUMINEN HELKAMA BICA OY:N POLKUPYÖRÄ-JA KAAPELITEHTAASEEN

Ohjelmassa oli ensimmäisenä vierailu Helkama Bica Oy:ssä. Meidät vastaanottivat pyörätehtaalla menetelmäsuunnittelija **Ilkka Linden** ja kaapelitehtaalla talouspäälikkö **Jaakko Pohjonen**, teknikko **Kari Hortana** ja myyntipäälikkö **Raimo Mustakangas**.

Polkupyörätehtaalla meillä oli mahdollisuus tutustua polkupyörien valmistukseen. Tehtaassa työskentelee n. 115 henkeä ja sen liikevaihto on n. 72 milj. mk. Helkama-merkkisten polkupyörien markkinaosuus ja vienti on ollut kasvussa viime vuosina.

Kaapelitehtaalla näimme kuinka kuparikaapelin ja valokaapelin valmistus tapahtuu. Toimintaa on tällä toimialalla Hangossa ja Turussa.

Kaapelitoimiala työllistää yhtiössä n. 110 henkeä. Liikevaihdon kerrottiin olleen 86 milj. mk:n suuruusluokkaa. Helkama-kaapelin liikevaihto on kuluvana tilikautena myös ollut kasvussa, vaikka ala onkin riippuvainen investoinneista ja rakentamisesta. Vientikaupan kasvu on ollut voimakasta. Yhtiö vie tuotteitaan mm. Ruotsiin, Venäjälle, Norjaan, Saksaan, Tanskaan ja Viroon. Helkama-Bica Oy:n osakekannan on omistanut v:sta 1993 lähtien yhtiön toimitusjohtaja **Jukka Helkama**.

KIERTOAJELU HANGOSSA

Linja-autoihimme nousi Helkama Bica Oy:n pihasta Hangon kaupungin oppaat **Pauli Kaihoniemi** ja **Tuula Roiha**. Meidät toivotettiin tervetulleiksi Suomen eteläisimpään kaupunkiin, jossa asuu n. 11.200 asukasta.

Hanko on satama-, teollisuus- ja matkailukaupunki. Se on ollut jo 1800-luvun jälkipuoliskolta lähtien suosittu matkailukaupunki, jolloin venäläiset kylpylävieraat saapuivat kaupunkiin kylpemään ja huvittelemaan. Nykyisin Hangossa käy vuosittain yli 200.000 matkailijaa.

Kaupunki on perustettu v. 1874. Se kasvoi voimakkaasti ensimmäiseen maailmansotaan saakka. Molemmat maailmansodat koettelivat kaupunkia eri tavoin. Vapausdassassa 1918 kaupunki koki saksalaisten joukkojen maihinnousun 3.4. 1918. Toisen maailmansodan aikana kaupunki oli venäläisten halussa 22.3.1940 - 2.12. 1941 välisenä aikana.

Näimme kaupunkierroksella mm. v.1895 valmistuneen Pyhälle ruhtinas Vladimirille ja Maria Magdalenalle omistettun ortodoksisen kirkon, joka rakennettiin aikanaan palvelemaan venäläisiä kylpylävieraita.

Seuraavaksi linja-automme vei meidät merenrantaan, jossa sijaitsee Neljän Tuulen Tupa niminen kahvila, jonka kiinteistön omisti 1920-luvulla vapaaherra, marsalkka C.G.E. Mannerheim.

Hangossa on paljon suuria huviloita, jotka on aikanaan rakennettu palvelemaan Hangossa sijainneen kylpylän vieraita. Kylpylätoiminnan ku-

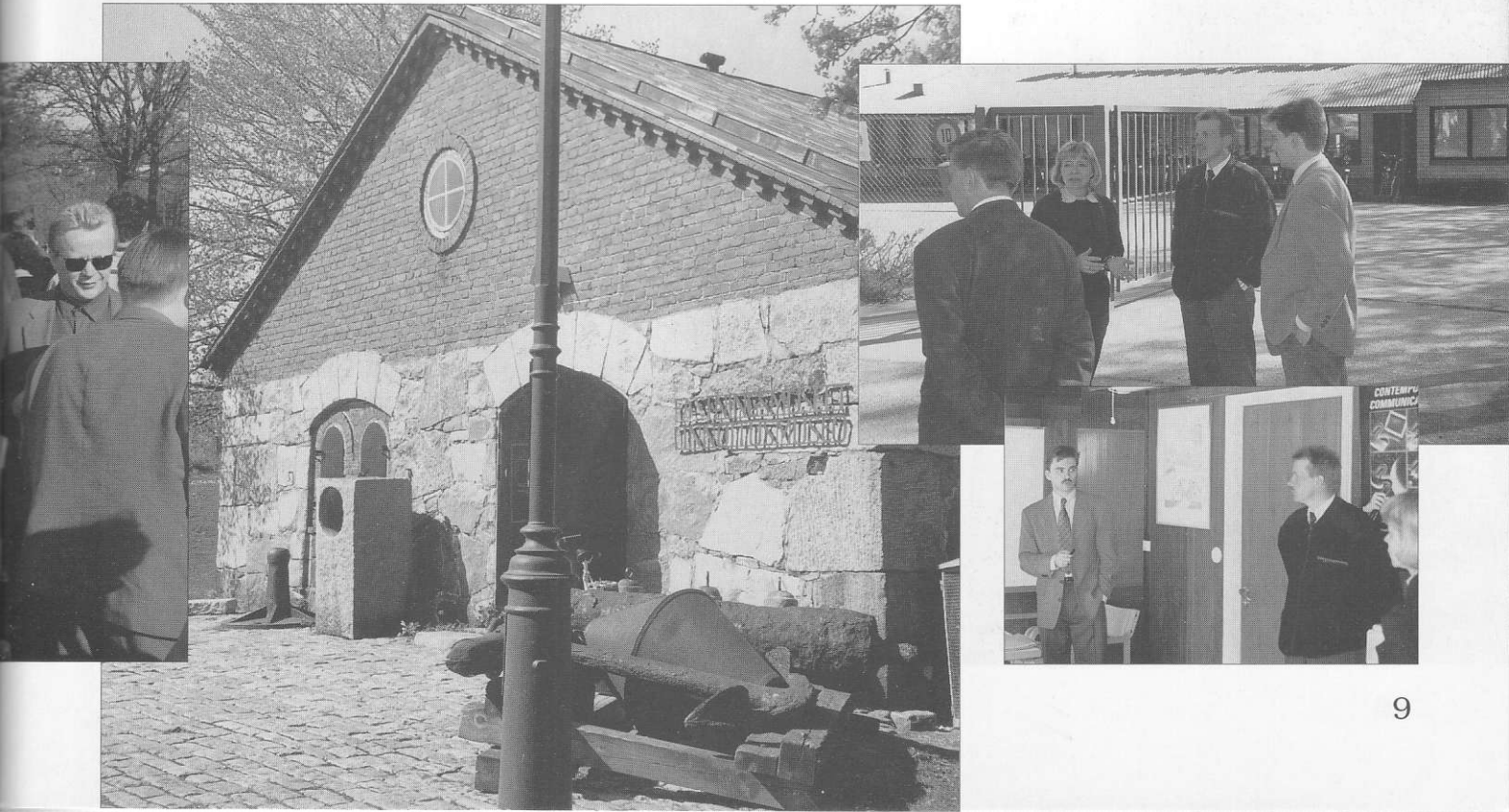
koistus alkoi 1800-luvun puolivälin jälkeen. Kaupunki perusti v. 1878 Hangon kylpylän. Siellä vieraat saivat vesihoidoja lääkäreiden valvonnassa ja sen yhteydessä toimi myös ravintola jonka nykyinen nimi on Hangon Kasino. Lomailijat nauttivat ravintolan verannalla terveysvesiä ja -aterioita.

Meillä oli mahdollisuus myös vierailla Hangon vapaa-satamassa ja linnoitusmu-seossa, jossa oli näyttely kylpyläelämästä 1800-luvun Hangossa.

YHDISTYKSEN KEVÄTKOKOUS

Kokouspaikaksi oli valittu Hotelli Regata. Yhdistyksen puheenjohtaja **Anna-Maija Urpelainen** avasi kokouksen sekä totesi sen laillisuuden ja päätösvaltaisuuden. Hän kertoi kokouksen alussa yhdistyksemme kuulumisia mm. sen, että Luottomiehet Kreditmän-ry on antanut lausunnon korkolain muutosehdotuksiin oikeusministeriölle, vaikka sitä ei oltukaan pyydetty yhdistykseltä. Ilolla hän saattoi myös todeta, että lausunto oli pantu merkille ministeriössä.

Kokoukselle valittiin puheenjohtajaksi Eräpäivä Oy:n toimitusjohtaja **Risto Suviala** ja sihteeriksi Tietoperintä Oy:stä perintäneuvottelija **Christel Höglund**. Kokouksessa käsiteltiin vuoden 1993 ti-

linpäättöksen ja toimintakertomuksen hyväksyminen, sekä vastuuvapauden myöntäminen tilivelvollisille. Lisäksi hyväksyttiin yhdistyksen tilinpäätös ja toimintakertomus, esiteltiin tilintarkastajien kertomus sekä myönnettiin vastuuvapaus tilivelvollisille. Lopuksi kokouksen sihteeri Christel Höglund luutteli yhdistyksen hallituksen hyväksymät uusien jäsenten nimet.

EUROOPAN UNIONI JA SEN MAHDOLLINEN VAIKUTUS LUOTTOALAAN

Paikalle oli kutsuttu vieraaksi osastopäällikkö **Erkki Kontkanen** Suomen Pankkiyhdistyksestä esitelmöimään aiheesta. Hän kertoi mm. luottoalan kilpailun lisääntyvän tulevaisuudessa.

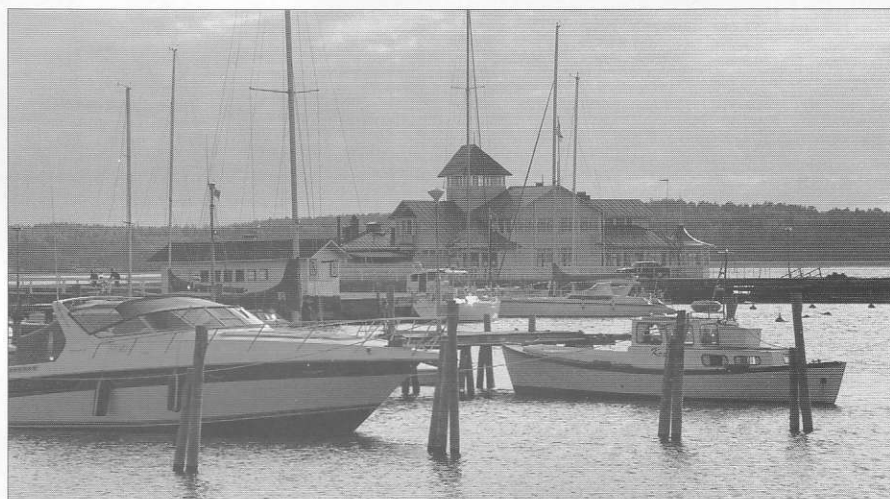
EU:ssa ei ole yhtenäistä lainsäädäntöä konkurseista eikä myöskään direktiiviä tietosuojalaista. Kontkanen mukaan EU ei tuo mitään suuria mullistuksia luottoalan lainsäädäntöön, jos sitä verrataan jo ETA-sopimuksessa sitouduttuun lainsäädäntöön. (ks. EU:n vaikutukset luottoalaan s.21)

KEVÄTRETKI JATKUI LAINEILLA KEIKKUEN

Päivän viimeisenä ohjelmana oli vesibussiristeily Hangosta Tammisaareen. Vastatuulet olivat suotuisat, joten keinumista ja vedenpärskettä riitti. Aluksella tarjoiltiin matkustajille syötävää, juotavaa ja upeita maisemia.

Merisairaita Luottomiehiä ei näkynyt hurjasta menosta huolimatta horisontissa. Kukaan ei siis pudonut veneestä.

Matkan aikana tarjottavista virvokkeista saamme kiittää Suomen Asiakastieto Oy:tä, Suomen Luottotietosuuskuntaa ja Suomen Asiakasperintä Oy:tä.

EU:n vaikutukset luottoalaan

Suomen EU-jäsenyys tai jo voimassa oleva Eta-sopimus eivät sinällään mullista suomalaisten luottolaitosten toimintaolosuhteita. Keskeiset EU:n direktiivit on jo sisällytetty Suomen lainsäädäntöön. Jo Eta-sopimuksen myötä hyväksyttiin EU:n perusperiaatteet pankkitoiminnan alueella. Näitä periaatteita ei sovelleta pelkästään perinteisiin talletuspankkeihin, vaan myös muihin luottolaitoksiin, kuten rahoitusyhtiöihin.

Suurimmat EU:n vaikutukset ovat välillisiä. Luottolaitosjärjestelmä on niin voimakkaasti kytketty yhteiskunnan kehitykseen, että viime kädessä EU:n edut ja haitat kytkeytyvät sen vaikutuksiin taloudelliseen kehitykseen.

Yksi toimilupa riittää pankkitoiminnan harjoittamiseen koko EU-alueella. Pankkipalvelujen tarjoaminen voi tapahtua joko kotimaasta tai ulkomaisen sivukonttorin kautta. Näin periaatteessa koko 370 miljoonaa ihmistä käsittävät Eta-markkinat ovat avoimia suomalaisille luottolaitoksille. Palveluja voidaan luonnollisesti tarjota myös suoraan rajan yli ilman kiinteätä toimipaikkaa.

Toinen keskeinen periaate on kotivaltion valvonnan periaate. Luottolaitoksen valvonta tapahtuu siitä maasta käsin, jossa pankin pääkonttori on. Suomalaisten luottolaitosten sivukonttorit muissa Eta-val-

tioissa ovat siten Suomen rahoitustarkastuksen valvonnan alaisia. Kuitenkin joltain osin myös isäntävaltio voi valvoa sivukonttorin toimintaa. Tällaisia alueita on ennen kaikkea maksuvalmiuden valvonta. Isäntävaltion valvontaviranomainen on lisäksi velvollinen antamaan ne tiedot kotivaltion valvontaviranomaisille, jotka ovat tarpeen luottolaitosten valvonnassa.

Kolmas keskeinen periaate on toimintaehtojen yhtenäistämisen periaate. Luottolaitosten keskeiset toimintapuitteet on yhtenäistetty Eta-alueella. EU:n sääntelyssä ei ole vedetty - kuten Suomessa - tarkkaa rajaa talletuspankkien ja muiden luottolaitosten välille. Kaikki yhteisöltä hankituin varoin luottoja tarjoavat yritykset ovat samalla viivalla. Tämä lähtökohta on ilman muuta ajan mittaan omiaan muokkaamaan uudelleen rahoitusmarkkinoita.

Miten kilpailutilanne muuttuu?

Samalla tavalla kuin sisämarkkinat ovat avautuneet suomalaisille pankeille on myös Eta-pankeilla mahdollisuus täydellä voimalla toimia Suomen pankkimarkkinoilla ilman erityistä lupaa Suomen valvontaviranomaisilta. Eta-pankit voivat aloittaa toimintansa kahden kuukauden kuluttua siitä, kun rahoitustarkastus on saanut ilmoituksen pankin kotimaasta sivukonttorin perustamisesta.

On sinänsä täysin selvää, että uudet vapaudet eivät tule johtamaan massiiviseen pankkien tänne siirtymiseen. Samalla tavalla on kuitenkin aivan varmaa, että tulemme tulevaisuudessa näkemään useampia ulkomaisia pankkeja Suomessa kuin tähän asti. Suomessa on edelleen kysyntään nähden varsin kattava palvelukapasiteetti pankkitoi-

minnan alueella, joten on ilmeistä, etteivät ulkomaiset pankit ole lähitulevaisuudessa järin kiinnostuneita perustamaan laajaa sivukonttoriverkostoa Suomeen. Kuitenkin tietyillä erityisosaamista vaativilla alueilla ulkomaisten palvelujen tarjonta voi lisääntyä merkittävästikin. Erityisesti sijoituspalveluissa tarjonnan lisääntyminen voi olla huomattavaakin. Samoin yritysluotuksissa kilpailun kiristymisen nykyisestääänkin on nähdäkseni väistämätöntä.

Uudet Eta-säännöt

Uudet Eta-sopimukseen pohjautuvat pelisäännöt astuivat voimaan kuluva vuoden alussa. Tällöin korotettiin myös pankin perustamiseen tarvittavan pääoman määrää. Luottolaitoksen osakepääoman on oltava vähintään viittä miljoonaa ecua vastaava markkamäärä eli yli 30 miljoonaa markkaa. Luottolaitoslain ja EU:n pankkidirektiivin siirtämäsäännöksen mukaan omi-

en varojen vähimmäismäärä ei koske sellaista luottolaitosta, jolla jo toukokuun 2. päivänä 1992 oli voimassa oleva toimilupa luottolaitoksen toiminnan harjoittamiseen. Sen omien varojen määrä ei saa kuitenkaan alentua siitä mitä se oli mainittuna päivänä. Säännös on aiheuttanut ongelmia erityisesti rahoitusyhtiöille, joille ei oltu myönnetty toimilupaa vielä 2.5.1992.

Eta-sopimuksen myötä sisällytettiin Suomen lainsäädäntöön rahanpesua koskevat säännökset. Niiden mukaan luottolaitoksen toimihenkilön on aina selvitettävä asiakkaan henkilöllisyys, jos kyseessä on liiketoimi, jonka määrä on vähintään 85 000 markkaa. Jos pankki epäilee asialla olevan yhteyttä rahanpesuun, sen on ilmoitettava asiasta rahoitustarkastukselle.

Lainsäädäntötoiminta ei ole EU:ssakaan pysähtynyt, joten Eta-neuvottelun aikanakin tuli uusia direktiivejä. Yksi näistä direktiiveistä koskee julkisia hankintoja. Sen mukaan julkisen sektorin täytyy järjestää

vapaa tarjouskilpailu kaikista hankinnoista, joiden määrä on enemmän kuin 200 000 ecua. Tämä uudistus saattaa ajan mittaan tarjota jossain määrin uusia markkinoita myös suomalaisille luottolaitoksille.

Eta-sopimuksen kilpailusäännöt

Eta-sopimuksen myötä myös uudet kilpailusäännöt ulottuvat Suomeen. Näiden sääntöjen merkitys luottolaitosten toimintaan ja yleisemminkin yhteiskuntaan on suurempi kuin vielä osaamme arvatakaan. Lähtökohtana on vapaa kilpailu koko Eta-alueella. Kilpailua rajoittavat toimenpiteet on EU:ssa yksiselitteisesti kielletty. Eta-kilpailusääntöihin sisältyy myös muun muassa periaate määräävän markkina-aseman väärinkäytöstä, jolla pyritään estämään huomattavassa asemassa markkinoilla olevia yrityksiä tai yritysryhmiä käyttämästä väärin määräävää markkina-asemaansa.

SUOMEN ASIAKASPERINTÄ OY

- ☐ Kaikki perintämenetelmät
- ☐ Erittäin hyviä perintätuloksia
- ☐ Loistavaa raportointia

Pyydä lisätietoja
puhelin 90-170 711, telekopio 90-176 004!
Osoite: Vuorikatu 4 A 6, 00100 Helsinki

SAATAVIEN PERINTÄÄ KOSKEVA LAKI TULOSSA SUOMEENKIN

Oikeusministeriö asetti 10.1.1994 työryhmän, jonka tehtävänä on valmistella ehdotus hallituksen esitykseksi saatavien perintää koskevaksi lainsäädännöksi. Työryhmän tuli ottaa työssään huomioon Eduskunnan oikeusasiamiehen erääseen kanteluun antamassaan vastauksessa (22.1.1993 Dnro 1532/4/ 91) esittämä trattojen protestointia koskeva kannanotto sekä kulutusluottolainsäädännön tarkistamistoimikunnan mietinnöissä (komiteanmietintö 1993:7) tehdyt luoton perintää koskevat ehdotukset. Työryhmän määräaika on 31.8.1994.

Päätösmuistiossa on tarkasteltu perintätoiminnan sääntelyä Suomessa seuraavasti:

Oikeusasiamies piti mainitussa kannanotossaan kohutuullisena, ettei trattojen protestointimenettely perustuisi vain vekselilain analogiseen soveltamiseen ja tavanomaiseen oikeuteen, vaan että siitä olisi säännökset laissa tai vaih-

toehtona trattojen protestoinnista luovuttaisiin. Asiaa ei nähty mielekkääksi hoitaa erillisenä kysymyksenä, koska perintätoiminnassa oli ilmenyt muitakin ongelmia.

Lainsäädäntöön ei sisälly perintätoimintaa koskevia oikeusohjeita, vaan perintätoimemksiantoon sovelletaan yleisiä kauppakaaren **asiamiestä**

sekä oikeustoimilain **valtuutusta** koskevia säännöksiä. Oikeudenkäymiskaassa on lisäksi vast'ikään uusitut säännökset oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta ja myös eräiden oikeudenkäyntiä edeltävien toimenpiteiden kuluvasuudesta. Kuluttajansuojalain mukaan kulutusluoton perimiseksi ei saa käyttää trattaa. Suomen Perimistöimistojen Liitto r.y., oikeusministeriö ja kuluttaja-asiamies ovat yhdessä laatineet **hyvää perintätapaa kuluttajaperinnässä koskevan ohjeiston**, jota liiton jäsenyritykset ovat sitoutuneet noudattamaan, ja jota pidetään yleisohjeena muillekin hyvän perinnän sisällöstä. Kuluttajansuojalain muutos ehdotuksen mukaan kulutusluoton perimisessä ei saisi käyttää hyvän perintätavan vastaista tai muutoin kuluttajan kannalta sopimatonta menettelyä. Lisäksi kuluttajansuojalakiin on ehdotettu lisättäväksi perimiskuluja koskeva säännös. Viime vuosina on perustettu runsaasti uusia perimistöimistöjä. Koska alalle pääsy on vapaata, joukossa on sellaisiakin yrittäjiä, joiden toiminta ei ole asianmukaista. Viranomaisille on tullut runsaasti valituksia sopimattomien perintäkeinojen käyttämisestä ja tarpeettomien kustannuksien aiheuttamisesta velalliselle. Useissa tapauksissa on velkojille aiheutunut tunnetuvia menetyksiä perintäyrityksen vararikon yhteydessä, koska asiakasvaroja ei ole pidetty erillään. Perintätoiminnan harjoittajilta tulisi voida edellyttää hyvän perintätavan noudattamista kaikessa toi-

minnassaan riippumatta siitä, onko perinnän kohteena kuluttaja vai elinkeinonharjoittaja. Muistiossa epäillään, että tratan käyttö saatavan perimiseksi saattaa sekin olla hyvän perintätavan vastainen.

Työryhmän työ on kesken, mutta keskeisistä kaavavilusta voidaan seuraavassa tarkastella muutamia tärkeitä:

SOVELTAMISALA

Lakia sovellettaisiin erääntyneen saatavan ja myös takaus-saatavan perintään. Erääntymätöntä saatavaa koskevan maksuvaatimuksen esittäminen tai laskun lähettäminen ei olisi lain tarkoittamaa perintää, vaan sillä tarkoitetaan kaikkia toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on saada velallinen vapaaehtoisesti suorittamaan maksettavaksi erääntynyt velkojan saatava.

Laki koski velkojan itse suorittamaa perintää ja velkojan toimeksiantoon perustuvaa perintätoimintaa. Ammattimaisesti perintää harjoittavan perintätoimiston lisäksi toimeksisaajana voi olla asiantuntija tai pankki tai muu henkilö, jonka tehtäväksi perintä on annettu.

Lakia sovellettaisiin luonnollisten henkilöiden sekä yksityisten ja julkisten oikeushenkilöiden saatavien perintään niiden syntyperusteesta riippumatta. Laki ei koski saatavan velkomista tuomioistuimessa. Lakia ei sovelleta myöskään silloin, kun viranomaisen perii saatavan ulosottotoimin täytäntöönpanokelpoisen tuomion perusteella tai, jos siihen lain mukaan on oikeus, ilman tällaista tuomiota.

PAKOTTAVUUS

Jos perintä koskee sellaista elinkeinonharjoittajan saatavaa, joka perustuu kulutushyödykkeen luovuttamiseen tai luoton myöntämiseen kuluttajalle (kuluttajasaatava), olisi lain säännöksistä velallisen vahingoksi poikkeava sopimusehto mitätön.

HYVÄ PERINTÄTAPA

Perinnässä ei saa käyttää hyvän perintätavan vastaista tai

muutoin velallisen kannalta sopimatonta menettelyä. Perinnän on aina oltava asiallista, tahdikkaa ja velallisen yksityisyyttä kunnioittavaa. Velallista loukkaavia tai häpäiseviä ilmaisuja ei saa käyttää.

Hyvään perintätapaan katsotaan kuuluvan, että velalliselle varataan kohtuullinen aika maksun suorittamista tai huomautusten esittämistä varten. Maksuvaatimuksen on sekä perusteeltaan että määrältään oltava yksilöity, ja maksuohjeiden on oltava selkeitä.

Ammattimaisessa perintätoiminnassa hyvälle perintätavalle voidaan asettaa erityisvaatimuksia. Toiminnassa tulisi ottaa huomioon toimeksiantajan etujen lisäksi myös velallisen oikeudet. Tältä osin voidaan tulkinta-apuna käyttää edellä mainittua hyvää perintätapaa kuluttajaperinnässä koskevaa ohjeistoa. Ohjeiden mukaan perintätoimiston tulee edellyttää, että toimeksiantaja antaa perittäväksi vain oikeudellisesti perusteltuja saatavia. Lainvastaisia, selvästi perusteettomia tai perimiskelvottomia saatavia ei tule ryhtyä perimään. Jos saatava on esimerkiksi vanhentunut, tai jos kuluttajasaatavalle peritään korkolaissa säädettyä korkeampaa viivästyskorkoa, tulisi toimeksisaajan torjua tehtävä näiltä osin. Perintää ei myöskään pitäisi jatkaa, jos velallinen on esittänyt todennäköisiä syitä saatavan aiheettomuudelle. Jos saatava velallisen esittämien väitteiden johdosta vaikuttaa epäselvältä ja riittaiselta, tulisi toimeksisaajan ottaa yhteys velkojaan sen selvittämiseksi, onko vapaaehtoisen perinnän jatkamiselle perustetta vai onko asia syytä viedä tuomioistuimien käsiteltäväksi.

Hyvään perintätapaan ei kuitenkaan voida katsoa kuuluvan, että perintätoimeksianton saajalla olisi yleinen velvollisuus ryhtyä selvittämään saatavan oikeellisuutta.

Ammattimaisessa perintätoiminnassa voidaan hyvän perintätavan vastaisena pitää sitä, että perintätoiminnan harjoittaja luovuttaa sivullisen käytettäväksi nimellään tai toi-

minimellään varustettuja maksuvaatimus-, lasku- tai kirjelomakkeita taikka muita perintää varten laadittuja painotuotteita. Tällainen menettely antaa nimittäin velalliselle harhaanjohtavan kuvan siitä, kenen hoidettavana perintäasia tosiasiallisesti on. Mahdollista sen sijaan on velkojan ja perintätoimeksianton saajan yhteistyö esimerkiksi niin, että velkoja huolehtii omien asiakasrekisteriensä avulla perintäkirjeiden lähettämisestä silloinkin, kun maksu ohjataan toimeksisaajalle.

Perinnässä ei saa antaa vääriä tai harhaanjohtavia tietoja maksulainlyönnin seuraamuksista. Tiedottaminen oikeudelliseen perintään ryhtymisestä tai lainlyönnin vaikutuksesta velallisen luottotietoihin kuuluu perinnässä hyväksyttäviin painostuskeinoin. Tietojen on oltava oikeita, mutta myös riittäviä, jotta velalliselle ei synny vääriä käsityksiä oikeusasemastaan. Harhaanjohtavaa on esimerkiksi ilmoittaa, että maksamatta jätetty saatava ulosmitataan velallisen palkasta, jollei samalla selvitetä, että tämä edellyttää tuomioistuinten päätöstä ja että palkan ulosmittaamista koskevat määrätyt rajoitukset.

Perinnässä ei saa aiheuttaa velalliselle tarpeettomia kustannuksia tai tarpeetonta haittaa. Perinnästä syntyvät kulut peritään normaalisti velalliselta, mutta hyvä perintätapa edellyttää, että velkoja tai perintätoimeksianton saaja pidättäytyy toimenpiteistä, jotka perusteettomasti lisäävät velallisen korvausvastuuta. Tarpeettomia kustannuksia voi aiheutua esimerkiksi siitä, että maksuvaatimuksen tiedoksiantamiseen käytetään asiamiestä tai haastemiestä, vaikka vaatimus voidaan lähettää postitse. Jos maksumuistutusten kulut on tarkoitus laskuttaa velalliselta, voidaan sopimattomana pitää myös sitä, että velalliselle lähetetään muistutuksia jatkuvasti lyhyin väliajoin. Tarpeettoman haitan aiheuttamiseksi voidaan katsoa myös perintäkäynti tai puhelinperintä häiritsevä ajankohtana, kuten juhlapyhänä, myöhään illalla

tai kohtuuttoman varhain aamulla.

Perinnässä ei saa vaarantaa velallisen yksityisyyden suojaa. Sopimatonta on ilmoittaa tai uhata ilmoittaa maksuhäiriöistä ulkopuoliselle, kuten velallisen työnantajalle, omaisille tai muille velallisen lähipiiriin kuuluville henkilöille. Yksityisyyttä loukkaavaa on myös perintä huomiota herättävällä tavalla esimerkiksi käyttämällä kirjekuoria, joihin on näkyvästi painettu kirjekuoren sisältävän maksumuistutuksen. Postilähetyksissä ei saa näkyvästi käyttää vastaanottajan henkilökohtaisia oloja koskevia tietoja.

MAKSU- VAATIMUS

Perintätoimintaa ammattimaisesti harjoittavan on toimitettava velalliselle kirjallinen maksuvaatimus, jossa on mainittava ainakin:

- 1) velkojan nimi ja osoite
- 2) saatavan peruste
- 3) eriteltyinä saatavan pääoma ja korot sekä perintäkulut, korkojen osalta myös niiden laskentaperusteet
- 4) vaadittu kokonaissumma
- 5) kenelle, miten ja milloin saatava on maksettava
- 6) velallisen mahdollisuus esittää huomautuksia saatavan määrästä ja perusteesta sekä kenelle ja missä ajassa huomautukset on esitettävä; sekä
- 7) maksulaiminlyönnin seuraamukset.

Velalliselle on kerrottava esimerkiksi siitä, johtaako laiminlyönti merkintään luottotietorekisteriin. Jos perintää on tarkoitus jatkaa kanteella tuomioistuimessa, velalliselle on kerrottava tästä sekä mainittava myös riita-asian häviävän osapuolen velvollisuudesta korvata vastapuolensa oikeudenkäyntikulut.

VELALLISEN MAKSUSUOJA

Jos velkoja on antanut perintän jonkun muun tehtäväksi (toimeksisaaja), on maksu, jonka velallinen suorittaa toimeksisaajalle, pätevä velkojaa kohtaan. Velallisen ja toimeksisaajan välinen sopimus maksuajasta, maksutavasta tai muusta saatavan maksamiseen liittyvästä järjestelystä sitoo myös velkojaa.

ASIAKASVARAT

Toimeksisaajalla on velvollisuus pitää velkojan lukuun perityt varat erillisinä omista varoistaan ja tallettaa varat pankkitilille tai säilyttää ne muulla luotettavalla tavalla esimerkiksi palon- ja murrenkestävässä kassakaapissa.

Varojen erillisuus on tärkeä muun muassa toimeksiantajan suojaamiseksi toimeksisaajan velkojia vastaan. Jos varoja ei asianmukaisesti säilytetä erillisinä, on olemassa riski, että ne ulosmitataan toimeksisaajan velasta tai niiden katsotaan kuuluvan toimeksisaajan konkurssipesään.

PERINTÄKULUT

Velallisen on korvattava perinnästä velkojalle aiheutuvat kulut riippumatta siitä, perikö saatavaa velkoja itse vai toimeksisaaja velkojan lukuun. Velallinen ei kuitenkaan ole velvollinen korvaamaan perintäkuluja, jos velkoja tai toimeksisaaja on menetellyt hyvän perintätavan vastaisesti, tai jos ammattimaista perintätoimintaa harjoittava on laiminlyönyt toimittaa velalliselle eritellyn maksuvaatimuksen.

Perinnästä ei saa velalliselta vaatia kuluja, jotka ovat kohtuuttomat ottaen huomioon saatavan suuruus, suoritettu työmäärä, perintätehtävän tarkoituksenmukainen suoritustapa ja muut seikat.

VAHINGON- KORVAUS

Velallisella ja muulla henkilöllä olisi oikeus korvaukseen vahingosta, jonka hän kärsii perintälain vastaisen menetelyn johdosta. Korvausvelvol-

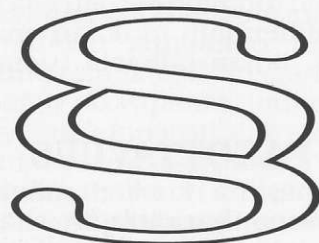
linen on se velkoja tai toimeksisaaja, jonka menettelystä vahinko on aiheutunut. Jos toimeksisaajan menettely on perustunut velkojan antamiin ohjeisiin tai velkojan menettely toimeksisaajan ohjeisiin, ovat velkoja ja toimeksisaaja yhteisvastuussa vahingosta.

VALVONTA JA PAKKOKEINOT

Lain säännösten noudattamista valvoo kuluttajasihteeristö silloin, kun perintä koskee kuluttajasaatavaa. Elinkeinonharjoittajaa, joka periesään kuluttajasaatavaa rikkoo hyvää perintätapaa tai laiminlyö kirjallisen maksuvaatimuksen lähettämisen, voidaan **kieltää** jatkamasta tällaista menettelyä tai uudistamasta sitä taikka siihen rinnastettavaa menettelyä. Kieltoa on tehostettava **uhkasakolla**, jolle se erityisestä syystä ole tarpeetonta. Hyvän perintätavan rikkomisen myös elinkeinonharjoittajalta perittäessä voi aiheuttaa kiellon ja uhkasakon.

Markkinatuomioistuin olisi kiellon ja uhkasakon määräjänä, kuluttajasaatavan perintää koskevassa asiassa myös **kuluttaja-asiamies**.

Hyvän perintätavan tahallisuudesta tai törkeän huolimattomuudesta rikkomisesta voidaan tuomita sakkorangaistukseen (**perintärikkomus**). Myös maksuvaatimusta ja asiakasvarojen erillään pitämistä koskevien määräysten rikkomisen olisi tahallisuutena rangaistavaa.

Lakia sovellettaisiin sellaisen saatavan perintään, joka erääntyy tai jota koskeva perintätoimeksianto annetaan lain voimaantulon jälkeen.

Hallituksen esitys eduskunnalle annettaneen lausuntokierroksen jälkeen loka-marraskuussa, joten aikaisin mahdollinen voimaantuloaika on 1995 alku.

Kuluttaja-asiamiehen ja kansanedustaja Nikulan ym. ehdotukset korkolain muutoksiksi

**Oikeusministeriö järjesti 6.4.1994 eräiden
korkolain säännösten tarkistamista
koskevan kuulemistilaisuuden.
Tilaisuudessa annettiin mahdollisuus
esittää kannanotot kahden viikon
kuluessa kirjallisesti.
Seuraavassa esitetään yhteenveto
suullisesti ja kirjallisesti esitetyistä
kannanotoista.**

Lausuntojen yleisarviointi

Korkolain tarkistamista pitivät erittäin tarpeellisenä *kuluttaja-asiamies* ja *Kuluttajaliitto*. SKYL totesi, että liitolle on tullut jonkin verran palautetta viivästyskoron kohtuuttomasta määrästä, mutta korosti samalla että lakia mahdollisesti tarkistettaessa tulisi myös velkojien edut riittävästi turvata. *Valtiovainministeriö* totesi korkolain olevan siviilioikeuden perusnormistoa ja piti tärkeänä, että lain mahdolliset muutostarpeet selvitetään perusteellisesti. Lain muutostarpeeseen eivät varsinaisesti otaneet kantaa *Suomen Pankki*, *rahoitustarkastus*, *Saarnilehto* ja *Wilhelmson*.

TT totesi, ettei sen tietoon ole tullut korkolakiin liittyviä ongelmia. Liitto ei kuitenkaan ole täysin mahdollisia tarkistuksia vastaan. Täysin kielteisesti korkolain muuttamiseen suhtautuivat *KK*, *Asianajajaliitto*, *Pankkiyhdistys* ja *Perimistöimistojen liitto*. KK katsoi, että korkolakia ei ainakaan tulisi muuttaa Nikulan ym. ehdottamalla tavalla. Mahdollista muutosta ei tulisi myöskään toteuttaa nykyisessä taloudellisessa tilanteessa. Järjestöt korostivat vaatimusta viivästyskorkojärjestelmän selkeydestä ja yksinkertaisuudesta.

Kuluttajavalituslautakunta, *Kuluttajavirasto* ja *Helsingin kaupunginhallitus* eivät antaneet suullista eivätkä kirjallista lausuntoa. Helsingin kaupunginhallitus oli kuitenkin jo aikaisemmin lähettänyt valtioneuvostolle kirjeen, josa ehdotettiin korkolain viivästyskorkoa koskevien säännösten tarkistamista.

Yksityiskohtaiset huomautukset

1. Viivästyskoron määrä

Kuluttaja-asiamiehen, kansanedustaja Nikulan ym. ja Helsingin kaupunginhallituksen ehdotuksissa katsotaan, että korkolain 4 §:ssä säädetty 16 prosentin viivästyskorko on vallitsevaan yleiseen korkotasoon nähden liian korkea ja johtaa eräissä tilanteissa velallisen kannalta kohtuuttomaan tulokseen. Ehdotuksen mukaan viivästys-

koron määrä tulisi sitoa laissa säädettyyn viitekorkoon. Kuluttaja-asiamies pitää myös koron määrän vahvistamista erillisellä alemmanasteisella säännöksellä mahdollisena.

Kuluttaja-asiamies katsoi voimakkaan korkotason vaihtelun osoittaneen, ettei kiinteä viivästyskorko pysty täyttämään korkolain säätämisen yhteydessä viivästyskorkoa koskeville säännöksille asetettuja vaatimuksia. Korkean korkotason vallitessa kiinteä 16 %:n viivästyskorko ei toiminut maksujen laiminlyöntiä ennalta ehkäisevästi eikä myöskään korvannut riittävästi maksun laiminlyönnistä aiheutuneita vahinkoja. Toisaalta alhaisen korkotason vallitessa kiinteä 16 %:n viivästyskorko on useissa tapauksissa kuluttajavelallisen kannalta kohtuuton. *Wilhelmsson* huomautti, että kaikissa muissa pohjoismaissa on vaihtuvakorkoinen viivästyskorko. Nykyisen kaltaiseen kiinteäkorkoiseen viivästyskorkosäännökseen ei varmastikaan olisi päädytty, jos myöhemmin tapahtunut rahoitusmarkkinoiden vapautuminen ja siitä seurannut korkotason vaihtelu olisi ollut lakia säädettäessä ennakoitavissa.

Kuluttaja-asiamies katsoi, että viivästyskoron määrästä voitaisiin säätää alemmanasteisella säännöksellä siten, että viivästyskoron määrä vahvistettaisiin esimerkiksi kalenteriovuodeksi kerrallaan esimerkiksi pankkien käyttämien prime-korkojen keskiarvon perustella. Tällainen järjestelmä pysyisi täyttämään viivästyskorolle asetetut tavoitteet sekä velkojan että velallisen kannalta.

Kuluttajaliitto katsoi, että molemmissa lakiehdotuksissa on esitetty riittävät perusteet korkolain uudistamiseksi ja piti erittäin tärkeänä, että asian valmistelua jatketaan kiireellisesti. Korkolain säännökset eivät ole sudan nepoliittista lainsäädäntöä eivätkä ne vaikuta yleiseen taloudelliseen kehitykseen. Muutoshankkeisiin kielteisesti suhtautuvien tahojen asenne johtuu pelkästään niiden tämänhetkistä yksipuolisista intresseistä. Oikeuspoliittisesti ei voi olla hyväksyttävissä säännös, joka kyllä on selkeä, mutta sisällöl-

tään kohtuuton. Muukin kuin kiinteäkorkoinen viivästyskorkosäännös voi olla selkeä. Mahdollista olisi esimerkiksi määrittää viivästyskoron määrä vuosittain valtioneuvoston päätöksellä tai asetuksella.

Saarnilehtototesi, että vaihtuvakorkoisen viivästyskoron osalta on ongelmallista se, kuka seuraa koron muutoksia sen jälkeen, kun tuomioistuimien on ratkaissut asian. Täytäntöönpanoviranomaisten kannalta tällainen järjestelmä olisi nykyistä hankalampi.

SKYL huomautti, että maksun laiminlyönnin seuraamusten tulee olla ankarammat kuin muusta rahoituksesta aiheutuvat kustannukset. Luoton korko ja nostokustannukset sekä velkojalle viivästyksistä aiheutuneet rahoituskustannukset on otettava huomioon. Peruskorko ei seuraa riittävästi markkinakorkojen kehitystä. Liitto katsoi, että tulisi tarkemmin selvittää viivästyskoron määrää ja sidontaperustetta.

Myös KKK katsoi, että viivästyskoron määrää harkittaessa tulisi ottaa huomioon velkojalle viivästyksistä aiheutuneet todelliset kustannukset. Koron lisäksi on otettava huomioon erilaiset toimituskulut, takausprovisiot ja vakuusjärjestelyt. Jos viivästyskorkoa halutaan muuttaa, tarkoituksenmukaisinta olisi alentaa laissa säädettyä korkoprosenttia esimerkiksi yhdellä prosenttiyksiköllä. KKK katsoi, että erilaiset muuttuviin korkoihin sidoksissa olevat viivästyskorkomallit ovat periaatteessa oikeudenmukaisin tapa säätää viivästyskorkoa. Ongelmana olisi kuitenkin järjestelmän vaikea hallittavuus. Peruskorko ei vastaa riittävästi markkinoilla vallitsevaa korkotasoa. Joka tapauksessa viivästyskoron tulisi pysyä samana ainakin kalenterivuoden kerrallaan.

Suomen Pankki katsoi, että uutta mahdollisesti viitekorkoon kytkettävää viivästyskorkoa ei missään tapauksessa saisi kytkeä Suomen Pankin peruskorkoon. Viitekoron tulisi heijastaa lyhytaikaisen rahoituksen tosiasiallisia kustannuksia. Suomen Pankin mielestä muuallakin lainsäädännössä olevia peruskorkokytkeä tarkoituksenmukaisuutta tulisi tarkastella laajemmin.

Asianajajaliitto katsoi, että viivästyskorkosäännöstä ei tulisi muuttaa velkojan etua heikentäen. Nykyinen järjestelmä ei ole yritysten kannalta kohtuuton ja on toiminut hyvin. Tapauksissa, joissa saatavan peruste on epäselvä ja joissa on ehkä vuosia käyty oikeutta ennen maksuvelvollisuuden selvämistä, saattaa koko ajalta maksettava 16 %:n viivästyskorko olla kohtuuton. Liitto kuitenkin vastustaa nyt tehtyjä muutosehdotuksia.

KK, Pankkiyhdistys ja Perimistojen Liitto korostivat sitä, että viivästyskorko on sanktion luonteinen korvaus sopimusrikkomuksesta. Tarkoituksena on hyvittää velkojalle aiheutunut vahinko ja sen lisäksi viivästyskorko on sopimussakon luonteinen korvaus sopimusrikkomuksesta.

Pankkiyhdistys totesi, että pankkien luotonannossa Suomen Pankin peruskorolla on yhä vähenevä merkitys. Yritysluotoissa sitä käytetään enää vain eräiden korkotukiluottojen viitekorkona. Peruskorko ei seuraa yleistä korkokehitystä eikä viivästyskoron määrän sitominen siihen ole tarkoituksenmukaista. Jos viitekorko määräytyisi kaavamai-

sesti tietyn viitekoron mukaan, viivästyskorko saattaisi olla alhaisempi kuin velkojan luotostaan maksama johonkin muuhun viitekorkoon sidottu korko. Tästä aiheutuisi huomattavat kustannukset yrityksille. Yhdistys katsoi, että viivästyskoron määrää ei voida sitoa peruskorkoon, laissa määrättyyn muuhunkaan viitekorkoon eikä määrättäväksi alemmanasteisilla säädöksillä, joihin vaikuttaisivat muutkin kuin velkojalle aiheutuvan vahingon määrään liittyvät tekijät. Myös *Perimistojen Liitto* ja *Luottomiehet* katsoivat, että tehdyt lakiehdotukset eivät täytä viivästyskoron sanktiovaatimusta, vaan olisi useimmissa tapauksissa muita rahoituslähteitä edullisempi tapa rahoittaa toimintaa. Tämä vaarantaisi maksujärjestelmän toimivuuden. Ehdotetut muutokset vaikeuttaisivat koronlaskentaa perinnän eri vaiheissa ja aiheuttaisivat nykyistä enemmän selvitystyötä ja erimielisyyksiä. Ehdotetut muutokset merkitsisivät laskuttaville yrityksille, perintätoimistoille, alioikeuksille ja täytäntöönpanoviranomaisille mittavia investointeja atk-järjestelmiin. *Luottomiehet* katsoi, että jos viivästyskorkoa halutaan laskea, sen tulisi joka tapauksessa olla kiinteä ja vähintään vuoden ajaksi kerrallaan määrätty.

2. Lain tahdonvaltaisuus

Kuluttaja-asiamies ehdottaa, että korkolain 2 §:n 3 momentti kumotaan, jolloin pykälän lain pakottavuutta koskevaa 2 momenttia sovellettaisiin myös pankin velallisille myöntämään luottoon.

Kuluttaja-asiamies on lähettänyt oikeusministeriölle eri pankkien käyttämiä velkakirjojen ehtoja. Niissä kaikissa viivästyskoron määrä on sidottu johonkin viitekorkoon (esim. velasta perittävä korko, 3 kuukauden helibor-korko, 24 kuukauden määräaikaistalletuksen talletuskorko tai Suomen Pankin peruskorko); kaikkien velkakirjojen ehtojen mukaan viivästyskorko on kuitenkin aina vähintään 16 tai 18 %. Myös *Saarnilehto* kertoi kertoi käyneensä läpi kaikkien pankkiryhmien velkakirjaehdot ja todenneensa, että viivästyskorko oli ehtojen mukaan säännönmukaisesti yli 16 %.

Kuluttaja-asiamiehen ja Pankkiyhdistyksen välillä käytyjen neuvottelujen tuloksena pankkien vuoden alussa käyttöön ottamien uusien velkakirjaehtojen mukaan viivästyskorko on 16 %. Kuluttaja-asiamies katsoi, että korkolain pakottavuutta koskevan säännöksen ulottaminen myös pankin luotonantoon siten ainoastaan vahvistaisi nykyisin vallitsevan käytännön.

Kuluttaja-asiamies korosti sitä, että pankkiluottojen osalta viivästyskoron suuruudella on erityistä merkitystä kuluttajavelallisille, koska viivästyskoron rahallinen arvo on luoton suuruuden takia usein huomattava. Korkolain perusteissa asetetun kuluttajansuojan tehostamistavoitteen toteuttamisen kannalta olisi siten erittäin tärkeää, että pankkien luotonanto saatettaisiin korkolain pakottavien säännösten piiriin.

Myös *Saarnilehto* ja *Wilhelmsson* pitivät pankkien erityisasemaa merkillisenä. Wilhelms-

son huomautti, että korkolain säätämisen aikaan kuluttajansuojalaki ei koskenut pankkien toimintaa. Lain valmisteluvaiheessa pankit lupasivat, etteivät ne tule perimään yli 16 %:n viivästyskorkoja. Nykyisin kuluttajansuojalaki sovelletaan myös pankkien toimintaan. Myöskään EU:n säännöksissä pankkeja ei ole asetettu erityisasemaan. Pankkien jättämiselle korkolain pakottavien säännösten ulkopuolelle ei ole enää perusteita.

Luottomiehet ei vastusta pankkien erityisaseman poistamista. Pankit ovat usein luponeet velkakirjan ehtojen mukaisesta viivästyskorosta ja tyytyneet 16 %: korkoon.

Pankkiyhdistys katsoi, että pankkeja ei voida rinnastaa muihin yrityksiin. Pankkien keskeinen tehtävä on varainhankinta ja sen välittäminen luottoina luotoa tarvitseville. Luoton myöntäminen on pankkien pääasiallinen tuote. Tämän takia oikea-aikaisella luoton lyhennyksellä on pankeille erityinen merkitys. Jos korkolain 2 §:n 2 momenttia sovellettaisiin pakottavana myös pankkien luotonantoon, pankeilla ei olisi oikeutta periä kuluttajan maksuviivästyksen perusteella lisäkorkoa, vaan pankin olisi eräännyttävä koko luotto. Pankit eivät ole perineet yli 16 %:n viivästyskorkoja.

Rahoitustarkastus katsoi, että mahdollisuus periä lisäkorkoa viivästyksen johdosta on vaihtoehto velan eräännyttämiselle ja siksi myös velallisen kannalta tärkeä.

Kuluttajaliitto piti eräännyttämisuhkausta tilanteen kärjistämisenä uudistuksen jarruttamiseksi. Ehdotuksissa on esitetty riittävät perusteet uudistuksen jatkovalmistukselle. *Saarnilehto* huomautti, että lisäkorko ei ole viivästyskorko. Myös *kuluttaja-asiamies* totesi lausunnossaan, että pankit ovat itse voimakkaasti korostaneet eroa lisäkoron ja viivästyskoron välillä. Viivästyskorkoa koskevien säännösten säätäminen myös pankkien osalta pakottaviksi ei vaikuttaisi lisäkoron perimiseen velkakirjan ehtojen mukaisesti vaihtoehtona luoton irtisanomiselle.

Luottomiehet katsoi, että jos ylivoimaisen esteen tulkinta selvennetään pankkien osalta, tulisi samalla selvittää sen vaikutus ottolainauksen korkoihin.

3. Velallisen koronmaksuvelvollisuus pankkien työselkkauksen aikana

Kuluttaja-asiamies katsoo, että pankilla ei ole oikeutta periä erääntyneelle saatavalleen korkoa eräpäivän jälkeiseltä ajalta silloin, kun velallinen ei ole voinut maksaa velkaa pankkilakon takia. Ilmenneiden tulkintaerimielisyyksien johdosta korkolain 10 §:n sanamuotoa tulisi tältä osin täsmentää.

Pankkiyhdistys totesi, että kuluttaja-asiamiehen asiassa omaksuma tulkinta johtaisi siihen, että pankkityöntekijän mahdollisuus käyttää työsuojaa heikentyisi, koska lakon aikana erääntyville luoton lyhennyksille ei voitaisi periä lainkaan korkoa. Pankilla olisi kuitenkin velvollisuus maksaa korkoa pankkitalletuksille. Saamatta jäävät korkotulot voisivat nousta jopa satoihin miljooniin markkoihin. Myös *rahoitustarkastus* katsoi tasapuolisuuden edellyttävän, että pankki voi

periä korkoa myös työselkkauksen aikana erääntyvistä luotoista. Lakia tulisi tältä osin selkeyttää.

Kuluttaja-asiamies huomautti lausunnossaan, että tasapuolisuus on useimmissa tapauksissa hyvin näennäistä. Jos pankkilakko olisi toteutunut esimerkiksi loppuvuodesta 1993, pankki olisi maksanut talletuksille noin 4,5 %:n koron ja perinyt korkoa luotoista 12-15 %. Kuluttaja, joka oli kerännyt lainan lyhennystä varten varoja talletustilille, olisi säilyttänyt ne lakon ajan tilillään ja samalla joutunut lyhennyksenkin osalta maksamaan lainan ehtojen mukaista korkoa. Pankki olisi saanut taloudellista etua ja velallisen asema olisi huonontunut selvästi. Ylivoimaista estettä koskeva säännös on säädetty suojaamaan velallista ylivoimaisen esteen varalta. Säännöksen tulkinta siten, että velallisen taloudellinen asema itse asiassa heikentyy, ei voi olla perusteltu. Myös *Wilhelmsson* huomautti, että säännöksen tarkoitus on velallisen vastuun lieventäminen eikä ankaroittaminen. Tältä osin säännöstä voitaisiin selventää.

4. Viivästyskoron sovittelu

Kansanedustaja Nikulan ym. lakialoitteessa katsotaan, että korkolain 11 §:n sovittelusäännös on sanamuodoltaan tarpeettoman rajoitettu ja ehdotetaan, että säännöksen sanamuoto muutetaan yleisempään muotoon, joka vastaa muussa lainsäädännössä noudatettua kirjoitustapaa.

Kuluttajaliitto katsoi, että sovittelusäännöksen uudistamistarve liittyy koron tasosta tehtäviin ratkaisuihin. Liitto piti sovittelusäännöksen laajentamista välttämättömänä, jos viivästyskoron tasossa ei voida tehdä muutoksia.

Saarnilehto huomautti, että korkolain sovittelusäännös on sikäli poikkeuksellinen, että siinä säädetään mahdollisuudesta sovitella lain mukaista viivästyskorkoa. Sopimukseen perustuvaa viivästyskorkoa voidaan sovitella oikeustoimilain 36 §:n nojalla. Säännöksen voitaisiin ehkä lisätä tätä sovittelumahdollisuutta koskeva viittaus oikeustoimilakiin.

Wilhelmsson katsoi, ettei sovittelusäännöksellä ole suurta käytännön merkitystä. Ehdotettu sovittelumahdollisuuden laajennus saattaa ehkä lisätä oikeudenkäyntejä. KK ja TT olivat samaa mieltä ja pitivät koko kysymystä marginaalisena.

Asianajajaliitto katsoi, että viivästyskoron sovittelu saattaisi olla paikallaan silloin, kun riittävä asia on ollut pitkään vireillä tuomioistuimessa ja jutun voittanut osapuoli on itsekin myötävaikuttanut riidan syntymiseen esimerkiksi muotoilemalla sopimusehdot epäselviksi.

KKK, *Pankkiyhdistys*, *Perimistoimistojen Liitto* ja *Luottomiehet* katsoivat, ettei muutostarvetta ole. *Pankkiyhdistys* huomautti, että ehdotettu muutos merkitsisi velkojen riskin kasvamista. Kuluttajat joutuisivat maksamaan tämän korkeimpina korkoina, maksuina ja palkkioina.

5. Muut ehdotukset

Saarnilehto on kuulemistilaisuuden jälkeen oikeusministeriölle lähettämässään muistiossa kiinnittänyt huomiota vielä kahteen korkolakiin liittyvään ongelmaan.

Elatusapujen korot

Elatusavut poistettiin korkolain soveltamisalan piiristä, koska ulosottoviranomaiset eivät selviytyneet korkojen laskemisesta. Elatusapujen pitäisi olla ensin maksettavaa velkaa, mutta käytännössä ne jäävät viimeiseksi, koska korkoa ei ole.

Tilannetta voitaisiin parantaa esimerkiksi kumoamalla korkolain 1 §:n 2 momentti ja lisäämällä kauppakaaren 9 luvun 5 §:ään poikkeussäännös, jonka mukaan määräajoin

suoritettavan elatusavun osalta katsottaisiin ensin suoritetuksi pääoma ja korot perittäisiin vasta kaikkien elatusapumaksujen tultua suoritetuksi. Näin korko jouduttaisiin laskemaan vielä kerran.

Tuottokorko

Tuottokorko jätettiin korkolaissa sääntelemättä. Myöhemmin tuottokorkoa on kuitenkin ryhdytty tuomitsemaan lähes kaikissa tilanteissa, joissa rahaa palautetaan, vaikka noudatetut säännöt eivät sovi kaikkiin tapauksiin. Saarnilehto viittaa erääseen korkeimman oikeuden ratkaisuun (KKO 1993:124), josta käy ilmi joitakin ongelmia ja syitä, miksi sääntely olisi tarpeen.

Luottomiehet - Kreditmännens ry:n lausunto korkolain muutosehdotuksiin

1. Viivästyskoron määrä

Kuluttaja-asiamiehen, kansanedustaja **Nikulan** ym. ja Helsingin kaupunginhallituksen ehdotuksissa katsotaan, että korkolain 4 §:ssä säädetty 16 prosentin viivästyskorko on vallitsevaan yleiseen korkotasoon nähden liian korkea ja johtaa eräissä tilanteissa velallisen kannalta kohtuuttomaan tulokseen. Ehdotusten mukaan viivästyskoron määrä tulisi sitoa laissa säädettyyn viitekorkoon.

Yhdistyksemme ei pidä tarpeellisenä korkolain muuttamista aloitteiden mukaisesti, koska nykyinen laki on toiminut tyydyttävästi. Elinkeinoelämän ja viranomaisten menettelytavat ja atk-järjestelmät on rakennettu tukemaan nykyistä kiinteää viivästyskorkoa, jonka myös kansalaiset ovat omaksuneet.

Vetoaminen viivästyskoron liiallisuuteen, verrattuna rahoituksen markkinahintaan, ei ole kestävä perustelu. Sen kymmenen vuoden aikana, jonka korkolaki on ollut voimassa, on 16 %:n viivästyskorko ollut myös edullista yleiseen rahoituksen hintaan verrattuna.

Korkolain perusteluissa korostetaan sitä, että viivästyskorko on tarkoitettu velkojalle korvaukseksi niistä menetyksistä, joita maksun sopimuksen vastaisesta myöhästymisestä hänelle aiheutuu. Viivästyskoron on tarkoitus toimia myös sanktiona sovitun maksusitoumuksen laiminlyönnistä. Ehdotettu 4 %:n marginaali viitekorkoon ei täytä sanktiovaatimusta, vaan johtaisi laajamittaiseen ostovelkojen käyttämiseen yhtenä rahoituksen keinona ja vaarantaisi näin maksujärjestelmän vakauden.

Kiinteä viivästyskorko on velkojan, perintäyritysten ja oikeuslaitoksen kannalta selvempi kuin markkinakorona mukaan vaihteleva järjestelmä. Viivästyskoron muuttaminen vaihtuvaksi edellyttäisi laskuttajilta, perintätoimistoilta ja viranomaisilta huomattavia atk-investointeja ja toisi sitä kautta myös yhteiskunnalle suuret kustannukset. Ehdotettu muutos vaikeuttaisi koron laskemista perintäketjun kulussa ja aiheuttaisi nykyistä enemmän selvitystyötä ja sekaannuksia osapuolten kesken.

Mikäli viivästyskorkoa katsotaan aiheelliseksi laskea, sen

tulisi joka tapauksessa olla kiinteä ja vähintään vuoden ajaksi kerrallaan määrätty.

2. Lain tahdonvaltaisuus

Emme vastusta esitettyä korkolain 2 §:n 3 momentin kumoamista, joka poistaisi pankkien erikoisaseman säännösten pakottavuuden suhteen. Käsityksemme mukaan pankit ovat usein vapaaehtoisesti luopuneet sopimuksen mukaisesta oikeudestaan ja tyytyneet 16 %:n korkoon.

3. Velallisen koronmaksuvelvollisuus pankkien työselkauksen aikana

Jos ylivoimaisen esteen tulokinta selvennetään pankkien antolainauksen osalta, tulisi samalla selvittää sen vaikutus myös ottolainauksen korolle.

4. Viivästyskoron sovittelu

Korkolain 11 §:n sovittelusäännöksen muuttaminen on tarpeellista, koska jo nyt voidaan tarvittaessa soveltaa yleistä oikeusohjetta oikeustoimien sovittelusta ja kohtuullistamisesta.

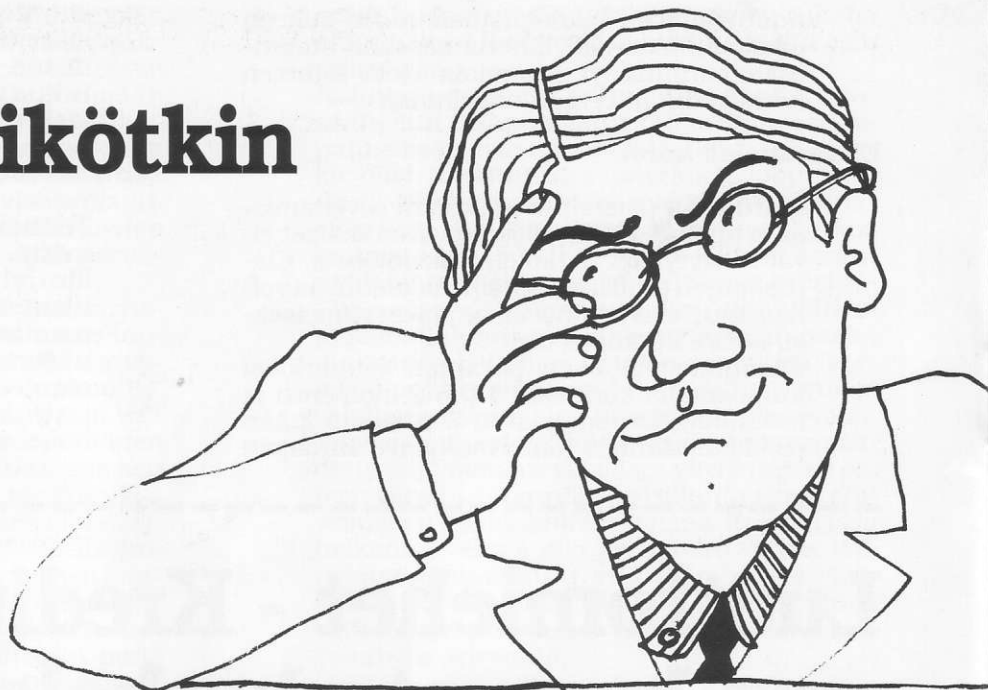
Petollista luotonantoa

Astetta tehokkaampaa on antaa uudelle tai vanhalle konkurssin partaalla roikkuvalla asiakkaalla tavaraluottoa vaikkapa kaksinkertaisesti mitä tavanomainen huolellisuus

Valvonta varjelee

Tavaraluotonannon väärien käytöksiä ejulkisuudessa juurikaan käsitellä, sillä todistaminen on vaikeaa ja ennen kaikkea saattaa yrityksen huo-noon valoon. Osaltaan myös kavahdetaan leimaamasta tiettyä ammattikuntaa epäluotet-

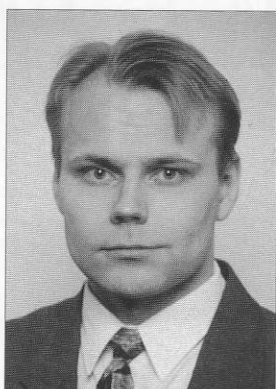
Työhuoneeni seinällä on lähes tuhannen markan arvoinen taulu. Vastaanotin sen kursailematta asiakaskäynnin yhteydessä riskiyrityksen toimitusjohtajalta. Kun kerran tahtoivat hyvää hyvyttänsä antaa ilman taka-ajatuksia. Muutaman viikon päästä ikäänkuin kiitokseksi jouduin trattaamaan yritystä. Täytyy myöntää, ettei se ihan mukavalta tuntunut. Kaiketi olisi paras pidättäytyä kaikista "suosionosoituksista" ja näin välttyä mielipahalta.

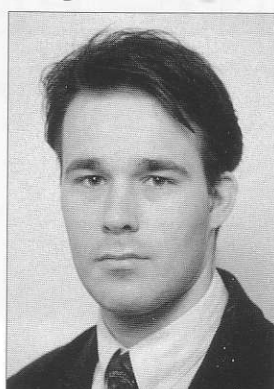
Tietoperintä Oy

Oik.kand. **Jyrki Lindström** on nimitetty johtajaksi ja johtoryhmän jäseneksi vastuualueenaan oikeudellinen perintä. Lindström on aikaisemmin toiminut mm. Tietoperintä Oy:n lakiasiat-osaston osastopäällikkönä.

KTM **Miika Helenius** on nimitetty myyntineuvottelijaksi vastuualueenaan Lounais-Suomi.

BBA **Jaakko Syrjänen** on nimitetty myyntineuvottelijaksi vastuualueenaan Kaakkois-Suomi.

50

Varatoimitusjohtaja
Timo Mäki

täytti 10.07.1994 50-vuotta. Hän on toiminut Luottomiehet - Kreditmännens ry:n puheenjohtajana vuosina 1991 - 1992. Vuoden Luottomiehiksi hänet valittiin vuonna 1993. Tällä hetkellä hän on yhdistyksemme Lakitoimikunnan puheenjohtaja.

SUOMEN ASIAKAS- PERINTÄ OY ON SUOMEN PERIMIS- TOIMISTOJEN LIITON JÄSEN

Suomen Perimistoimistojen liiton hallitus hyväksyi 12.4. 1994 Asiakasperinnän jäsenanomuksen.

Jäseneksi pääsyn edellytyksiä ovat mm. korkealuokkainen perintäalan tuntemus, moitteeton eettinen käyttäytyminen ja kunnossa oleva talous.

Asiakasperintä on toiminut markkinoilla kevästä 1990 ja saavuttanut vankan aseman perintäalalla.

Toimitusjohtajana on **Nils Weckström**.

FECMA:n Limerick seminaari peruutettiin

Irish Institute of Credit Management oli tehnyt paljon työtä järjestääkseen heinäkuun alussa Fecman seminaarin Limerickissä. Seminaari jouduttiin kuitenkin peruuttamaan, koska ilmoittautumisia oli tullut liian vähän kesäkuun alkuun mennessä. Suomesta seminaariin olisi jälleen kerran lähtenyt edustava joukko, mutta Ranskan ja Englannin edustus oli huomattavasti odotettua pienempi. Perusongelmana tuntuu näissä maissa olevan se, että maiden omat seminaarijärjestelyt jättävät Fecman varjoon, niin ettei jäsenistö välttämättä edes saa informaatiota Fecman tilaisuuksista. Vahinko, Fecman jatkoa mietitään sitten Helsingissä, samanaikaisella yhteistyöllä Luottomiesten kanssa.

Ulkomaantoimikunta.